

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ב' טבת תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים כו | דף הכולל: שבת קלא.
דף היומי בהלכה: מסעיף ז' עד סעיף י"ב.
מוסר: אהבת חסד - חלק ג' פרק א' עד 'איתא בגמרא'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: ואמר החכם' עד שער הרצון 'ארבע שמיעות הם'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"מעשה שכמעט אי אפשר להאמין לו" – האשה שזכתה לגילוי שמימי בזכות מסירות נפשה לתורה | "המפקד הבריטי הרים את רגלו כדי לבעוט בך, ואז..." | הסגולה המיוחדת בנרות החנוכה לשיפור הזיכרון | "כשיוולד לך ילד בעז"ה, תקרא לו 'נסיים'!" – השיב מרן הגר"ח שליט"א | 2042

הסיפור היומי

**"שמעתי מעשה שכמעט אי אפשר להאמין
לו" - סיפור הגר"י זילברשטיין שליט"א - "אבל
כשסיפרתי לגיסי מרן הגר"ח קניבסקי, הגיב
ואמר שאי אפשר לזלזל בסיפור כזה!"...**

"שאף הן היו באותו הנס" - סיפור מופלא שהתרחש בזמן האחרון עם אשה שמסרה נפשה לתורה

המתעסקים עם חוזרים בתשובה, והודיעו לו על קבוצה גדולה של יהודים המבקשים להתקרב אל המקורות, שישהו יחדיו בליל הסדר בבני ברק - 'ואם תואיל בטובך להגיע אליהם בליל הסדר ולהשמיע בפניהם מנופת צוף אמריך, אין ספק שהדבר יגרום לחיזוק רב בקרב כל משתתפי הקבוצה הגדולה', אמרו העסקנים לת"ח ההוא.

האיש הסתפק והתלבט קשות אם כדאי לעזוב את ביתו בליל הסדר, ובסופו של דבר - ולאחר שהתייעץ עם רעייתו, וקיבל את הסכמתה המפורשת - החליט לעשות את הצעד הלזה, ולדרוש בפני הקבוצה בת עשרות המשתתפים. התוכנית היתה שבתחילת ליל הסדר יגיע הת"ח לביתו, יעשה שם את הדברים ההכרחיים, וזמן קצר לאחר מכן יגיע למקום בו ישהו ה'מתחזקים'.

והנה, בפרוס ליל הסדר, כאשר הגיע האיש לביתו ראה שאשתו צריכה לנסוע בדחיפות לבית החולים, והוא הבין שעליו ללוות את רעייתו. והנה, כל מי שמצוי בנושא יודע שבלייל הסדר יש בעיה של מחסור בכוח אדם בבתי החולים, מפני שגם המיילדות ויתר

"שמעתי סיפור שכמעט אי אפשר להאמין לו", שח הגר"י זילברשטיין שליט"א, "אבל כשסיפרתי לגיסי מרן הגר"ח קניבסקי, הגיב ואמר שאי אפשר לזלזל בסיפור כזה, ויתכן בהחלט שהמסירות שגילתה שם בת ישראל, עמדה לה לחזות בדברים שאיש אינו זוכה להם.

"מי יוכל לאמוד ולשער את כוחה של בת ישראל, הבונה את ביתה על אדני מסירות הנפש לתורה, ומוכנה להקריב את כל כולה על מנת שבעלה יישב וילמד ויעשה את רצון בוראו. - מהמעשה שלפנינו אפשר ללמוד שגם בימינו מתרחשים נסים מוחשיים, ועיקר העיקרים תלוי במסירות נפשו של האדם, ובמקרה שלפנינו: של עקרת הבית, לתורה ולמצוות. אדם המוכן להקריב את עצמו ורצונותיו, יכולותיו ושאיפותיו, למען בוראו, יזכה גם בימינו לראות נסים ונפלאות, מהסוג ששומעים על הדורות הקודמים".

המדובר באברך ת"ח, שכוחו בפיו, ולשיעוריו ושיחותיו מגיעים אנשים רבים, הנהנים לשמוע את דבריו המאלפים. פעם, בערב פסח הגיעו למעונו פעילים מסורים של אחד הארגונים

את בית החולים ויילך למסור את השיחה המוסרית שתכנן לומר. והנה, כאשר חזר הבעל מהשיעור, מצא את אשתו כשהיא כבר אחרי הלידה, ופניה קורנות בצורה מיוחדת. היולדת מרמזת לבעלה שהיא רוצה לספר לו דבר מה. האשה סיפרה, שמיד אחרי שהלך למסור את השיעור, נכנסה לחדר מיילדת חדשה שהיתה לבושה בחלוק לבן. "המיילדת, שלא היתה שם עד לרגע זה, ניגשה אליי, וסייעה לי בכל מה שהייתי צריכה". היולדת היתה נרגשת מאוד, והעידה בפני בעלה שכאשר הביטה בפניה של המיילדת, הבחינה שהיתה זו רבנית שנפטרה לפני כמה שנים, ומיד לאחר שסייעה לה, נעלמה!...

"ג'סי מרן הגר"ח קניבסקי אמר שהוא מאמין לסיפור כזה, כיון שהוא מגיע ממסורות נפשה לתורה של היולדת, שהיתה מוכנה להישאר לבדה ובלבד שבעלה יילך למסור שיעור ולכן זיכו אותה מן השמים במחזה המתואר".

(קול ברמה - בטאונה של רמת אלחנן בעריכת הרב משה מיכאל צורן)

אנשי הצוות הרפואי מעוניינים לשהות בבתיהם בליל המיוחד הזה, אשר לילה כיום יאיר בו. ואכן, כשהגיעו בני הזוג ראו שאכן אלו הם פני הדברים, והמצוקה היתה גדולה במיוחד. על כולן היתה ממונה מיילדת אחת והמצב היה קשה מנושא, כך שאם חז"ל מגדירים תמיד את זמן הלידה כמצב של פיקוח נפש, הרי שבאותה שעה עליה אנחנו מדברים על אחת כמה וכמה.

בעלה של היולדת הבין שעליו להישאר במקום, והוא לא יוכל בשום אופן להגיע ולהרצות בפני קבוצת המתחזקים. אבל, להפתעתו היתה זו אשתו שפנתה אליו וביקשה ממנו שיעזבנה לבדה ויילך לשאת מדברותיו בפני הקבוצה. "אתה הרי לא תעזור לי כאן בשום דבר, והשי"ת ישלח לי כבר את עזרו ממעל, בדיוק כפי שיעשה ליתר היולדות המצויות כאן עמי", אמרה. הבעל לא הסכים, אבל האשה לחצה ולחצה, והסבירה לו ששהותו במקום לא תוסיף לה מאומה, עד שהצליחה לשכנע את הבעל שיעזוב

בעניינא דיומא - הלכות חנוכה

אחד מבני הבית שנסע לחוץ לארץ, האם יוצא ידי חובה בהדלקה שמדליקים עליו בביתו בארץ? ומה הדין אם במקום שאליו נסע טרם הגיע זמן ההדלקה?

דיני הדלקת הנרות לנוסעים ומתארחים בימי החנוכה - הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

אופן ההשתתפות לצאת בהדלקת בעל הבית הוא על ידי "השתתפות בפרוטה", היינו: או שייתנו 10 אגורות ["פרוטה" בכסלו תשפ"א - 7 אגורות] לבעלי הבית על מנת שיהיה להם חלק בנרות או בשמן, או שבעלי הבית יקנו להם בקניין סודר או בהגבהה חלק בשמן או בנרות, ויאמרו: "אנחנו נותנים לכם במתנה חלק בנרות או בשמן".

4. אורח שישן במקום אחד ואוכל במקום אחר, כששני המקומות שווים ומיוחדים לו - מברך במקום שאוכל (רמ"א). אבל כשמקום האכילה אינו מיוחד לו ואילו מקום השינה מיוחד לו - מדליק במקום השינה (דעת הגר"ש וואזנר זצ"ל, 'מבית לוי' עמ' ק"כ).

5. בעל או אשה המתארחים וישנים אצל אחרים, יוצאים בהדלקת בני זוגם שנשארו בבית וכנ"ל, ואינם צריכים השתתפות עם המארחים, וצריכים לשמוע הברכות. ואם רוצים הבעל או האשה להדליק לעצמם בברכה במקום שמתארחים - רשאים, ויכוונו שלא לצאת בהדלקה שבביתם (רמ"א תרע"ז, ג ומ"ב טו-ט"ז).

6. אחד מבני הבית שנסע לחוץ לארץ, יוצא ידי חובה בהדלקה שמדליקים עליו בביתו בארץ, אעפ"י שבמקום אליו נוסע טרם הגיע זמן הדלקה (ואפילו נוסע ביום ראשון של חנוכה ששם

1. כשנמצאים רק להדלקה אצל סבא וסבתא, או אדמו"ר או צדיק, אין יוצאים ידי חובה - אפילו מתכבדים שם במאכל ומשקה, שרים, ונשארים שם אפילו כמה שעות. כיון שאין זה לא מקום השינה ולא האכילה.

2. המתגורר בקביעות [אכסנאי] אצל משפחה, כבר 30 יום מלפני חנוכה, נחשב כבני הבית ויוצא בהדלקתם.

3. הבאים להתארח ליום יומיים בחנוכה או אפילו לכל ימי החנוכה, כגון יחיד, זוג או משפחה - אם יש באפשרותם ידליקו לעצמם (משנ"ב תרע"ז, ה), ואם לא מדליקים לעצמם, חייבים להשתתף בהדלקה - כדלהלן, ובוודאי כאשר יש להם חדר מיוחד לשינה.

כאשר מדובר בשאינם נשואים, אזי בני ספרד, שבביתם הם מדליקים כדון, בברכה - בכל מקרה לא יברכו על הדלקה בבית מארחיהם. כמו כן, יש לציין, שלדעת הגר"ע יוסף זצ"ל, בן ספרד הבא לאביו או חתן הבא לבית חמיו כגון לשבת חנוכה - יוצאים ידי חובה עם הבית כאילו הם מבני הבית. אולם שאינם נשואים בני אשכנז, המתארחים גם לשינה, אינם יוצאים בהדלקת הוריהם וישתתפו עם המארחים כנ"ל. ואם הגיעו לאחר שכבר הודלקה החנוכה, ולא השתתפו איתם, ידליקו לעצמם עם ברכה (אז נדברו ג, נ"ג).

מִרְן הַגֵּרֶשׁ"ז אוֹיֶעֶרְבֵךְ זצ"ל בִּישִׁיבְתָנוּ 'קוֹל תּוֹרָה'; וְלִדְעַת בַּעַל אַגְרוֹת מֹשֶׁה וּבַעַל מִנְחַת יִצְחָק זצ"ל - יֵשׁ לַהֲדַלִּיק בַּפְּנִימִיָּה, בַּמִּקּוֹם הַשִּׁנָּה, וְיֵשׁ לַהֲזַהֵר מִשְׂרִיפָה. וְאִם יֵשׁנִים בַּבִּנְיָן אֶחָד וְאוֹכְלִים בַּבִּנְיָן אַחֵר - נַחֲלֵקוּ הַדְּעוֹת הַיֵּכֶן יֵשׁ לַהֲדַלִּיק, וְלַהֲכַרְעַת שׁו"ת שֶׁבֶט הַלּוֹי (ג, פ"ג) אֲפֻשְׁרֵי לַהֲדַלִּיק אוֹ בַּפְּנִימִיָּה, אוֹ בַּחֲדָר הָאוֹכֵל, אוֹ בַּבַּיִת הַמְּדֻרָשׁ, כַּהוֹרָאָה הַנְּהַלְתִּי הַיְשִׁיבָה. וְיֵשׁ הָאוֹכְלִים אֲרוּחָה אַחַת שֶׁל פֶּת בַּמִּקּוֹם הַשִּׁנָּה וּמְדַלִּיקִים שֶׁם לַכַּתְחִילָה. בְּנֵי וּבְנוֹת סִפְרָד - מְבָרְכִים רַק כִּשְׁלֹא מְדַלִּיקִים עֲלֵיהֶם בַּבַּיִת וְכֵן"ל.

עֲדִיין טֶרֶם הַתְּחִיל חֲנוּכָה), כַּדְּבָרֵי הַגֵּרֶשׁ"ז אוֹיֶעֶרְבֵךְ זצ"ל, "דְּעִיקֵר חוֹבֵת פְּרִסוּם הַנֶּסֶם תִּקְנוּהוּ עַל הַבַּיִת... וְכֵן הִיא הַמְּצוּוֹה שֶׁאֶחָד מִבְּנֵי הַבַּיִת יִדְלִיק, וְכִיּוֹן שֶׁבְּבִיתוֹ כָּבֵר זְמַן הַדְּלָקָה... נַחֲשֵׁב בַּמִּקּוֹם שִׁיְהִיָּה כַּמְקִיִּים הַמְּצוּוֹה בַּמִּקּוּמוֹ" (הַלִּיכוֹת שֶׁלֹּמָה מוֹעֵדִים י"ג, ג). וְאִם לֹא מְדַלִּיקִים עֲלָיו בַּבַּיִת, וְאִינוּ מְדַלִּיק שֶׁם לַעֲצֻמוֹ - צְרִיךְ לַהֲשַׁתֵּף עִם הַמְּאַרְחִים. 7. בְּנֵי יִשִּׁיבָה אוֹ בְּנוֹת בַּפְּנִימִיָּה: כַּאֲשֶׁר מִקּוֹם הַשִּׁנָּה וּמִקּוֹם הָאֲכִילָה (חֲדָר אוֹכֵל) הֵם בְּאוֹתוֹ הַבִּנְיָן - לִדְעַת רֹב הַפּוֹסְקִים עֲדִיף לַהֲדַלִּיק בַּחֲדָר הָאוֹכֵל, וְכֵן דְּעַת מִרְן הַחֲזוֹן אִישׁ, וְכֵן הוֹרָה

הסיפור היומי

מפקד הפלוגה הבריטית התקדם לעבר הילד, וכדי להוכיח לו שהוצפתו נגד החיילים עברה כל גבול, הרים את רגלו - עם הנעל הצבאית הכבדה - כדי לבעוט בו בעוצמה. והנה, אך הרים את הרגל...

גיבורים ביד חלשים

יצא הילד את הבית קפצו ממחבואם וציוו עליו להרים את הידיים...

אך יצחק'ה הקטן ממשיך ללכת כאילו לא אירע דבר, והחיילים בעקבותיו באקדחים שלופים! כך הלך כברת דרך ארוכה למדי עד בית הכנסת הגר"א. "כיון שלהיכנס לבית הכנסת היה אסור להם על פי חוק", המשיך ר' יצחק לספר, "מיהרתי להיכנס פנימה ונעלמתי מעיניהם".

מבעד לחלונות הוא מבחין שהחיילים ממתנינים לו בחוץ ולבו נוקש... אבל כיון שאבא הבטיח שיתפלל עליו, יצא הילד מבית הכנסת והחל לצעוד לכיוון הבית.

מפקד הפלוגה הבריטית התקדם לעבר הילד, וכדי להוכיח לו שהחוצפה שלו נגד החיילים עברה כל גבול, הרים את רגלו - עם הנעל הצבאית הכבדה - כדי לבעוט בו בעוצמה. והנה, אך הרים את הרגל, מעד הקצין והתגלגל כמה פעמים, ללא שהייתה סיבה הגיונית לכך.

"אני המשכתי ללכת בנחת, והחיילים כבר לא העזו לפגוע בי. כי אבא התפלל..." - סיים רבי יצחק את סיפורו.

סיפר הרה"ג רבי יצחק שבדרון, בנו של הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל:

"עוצר' בתקופה שקדמה למלחמת השחרור היה מעשה של יום ביומו, ומי שהיה נתפס כשהוא מהלך ברחוב בשעת העוצר הכניס את עצמו לסכנה גדולה, שהגיעה לפעמים עד כדי 'פיקוח נפש'.

פעם אחת בעת העוצר, ואני הייתי עדיין ילד קטן, התעוררתי בבוקר, וכדרכו של ילד פתחתי את החלונות כדי להביט בטנקים שסבבו ברחובות.

"כשראה אבי בכך צבט בלחיי ואמר לי כדברים האלה: 'כיון שהתעוררת כל כך מוקדם, אני רוצה שתלך לבית הכנסת הגר"א, שם עומדים כעת עשרות איש בתפילת ותיקין, ותביא להם מזונות וקפה'... "גם אני, כילד, ידעתי את הסכנה הכרוכה ביציאה לרחוב בשעת העוצר, ושאלתי את אבא האם אינו חושש מכך. ואבא השיב לי, כשבת צחוק על שפתי: 'אני אתפלל עליך, אל תדאג'". מה שר' שלום כנראה לא ידע, זה שהחיילים הבריטים שהיו ממונים על שמירת העוצר הסתרתו מתחת לחלונות ביתו, וכשאך

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

רבינו שליט"א הרהר מעט ולבסוף השיב: "כשיוולד לך ילד בעז"ה, תקרא לו 'נסים'!"

הוראות, הדרכות ומעשים ממורן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א, אשר נרשמו ע"י נכדו נאמן ביתו הרה"ג ר' אריה קניבסקי שליט"א ומשכך הנס היה אף גדול יותר שלא נפגע אף אחד בחסדי השם. "איך עלי להודות להקב"ה על הנס הגדול? מה עלי לעשות לצורך כך?" שאל היהודי את רבינו. רבינו שליט"א חשב מעט בדעתו ולבסוף השיב: "כשיוולד לך ילד בעז"ה, תקרא לו 'נסים'!"

התפרסם ב'טליושר' 6881* - קו התוכן של ארגון 'ארחות יושר'

נשאל רבינו שליט"א ע"י יהודי יקר שנסע ברכבו ליד כפרים ערביים, והותקף ע"י מחבלים מרצחים באבנים שהושלכו על רכבו בעת הנסיעה. "היה זה", כך תיאר, "מצב של סכנת חיים ממשית. האבנים פגעו ברכב וגרמו לנזק, ואך בנסי נסים לא היו נפגעים נפש". באותה הנסיעה השתתפו גם ילדי ובני משפחתו של השואל,

קול העם

התוצאות הטובות לא איחרו לבוא: אני ביקשתי שאחי ימצא שידוך. בתוך שבועיים הוא התארס. חברה אחרת ביקשה על אחותה, כעבור שנה היא נושעה בזש"ק. ורגע, הסיפור עוד לא נגמר - הוא בקושי התחיל - -

"כי מה שנודע לי כעבור שנה, היה שווה הרבה יותר מהבקשות שנענו" | סיפור אמיתי מכלי ראשון

כאשר הגענו לבית הארחה, היינו צריכות להתארגן בחדרים. החלוקה הייתה עצמאית, כל כמה בנות לקחו חדר וזהו. מכיוון שידענו את הצפוי לנו עם החברה הבלתי-קרואה, שוחחנו איך וכיצד לפתור את הבעיה. ידענו שהבת ש"נדבקה" אלינו במהלך כל היום, בוודאי תרצה גם להצטרף לחדר שלנו. היה ברור שאם נסרב לכך היא מאוד תיפגע.

הבנו שאנו עומדות בפני הכרעה. במשך הטיול עוד ניסינו לחמוק ממנה בצורה כזו או אחרת. אבל הפעם זה חייב להיות מוכרע לכאן או לכאן - אין דרך אמצע. או שהיא מצטרפת לחדר שלנו, היא מרוצה - ואנחנו פחות... או שהיא לא מצטרפת, אבל המחיר יהיה פגיעה בה. ואז זה קרה...

פתאום תפסתי את עצמי ואמרתי: בואו נקבל אותה לחדר בשמחה! בואו נראה לה שהיא רצויה! בואו לא נחכה שהיא תבקש ותתחנן ותידחף! ניגש אליה מיזמתנו ונזמין אותה להצטרף! ניתן לא את ההרגשה הכי טובה! ו... וכל אחת מאיתנו תבקש ברגע זה מהקדוש ברוך הוא בקשה שלבטח תיענה!!! זה לא קל לנו, אבל

זה קרה כשהייתי בתיכון, בכיתה י"א. יצאנו למחנה-חורף. היום הראשון מוקדש כולו לטיול ארוך ומהנה, רק בערב מגיעים לבית הארחה, שם מתארגנים בחדרים, אוכלים ארוחת ערב, וממשיכים בתוכניות אל תוך הלילה.

היינו חמש חברות טובות - "קבוצה" - ובמהלך הטיול היינו כל הזמן ביחד. חמשתנו בעלות מרץ עם רעיונות מגוונים. זה כלל גם קצת שטויות, אבל העיקר שכולנו נהנינו ולא הזקנו לאף אחד. לפחות כך חשבנו...

אבל היה משהו קטן, ואולי גדול, שפגם בהנאה. היינו קבוצה מגובשת, והנה מגיעה בת חדשה שהחליטה שגם היא שייכת לקבוצה שלנו. האמת שלא היו לה כל כך חברות, אז היא החליטה לבד שהיא החברה שלנו וזהו. היא הצטרפה אלינו במשך כל הטיול, "נדחפה" בתמונות ועוד, בצורה שעצבנה אותנו.

במבט לאחור עצוב לכתוב את המילים כפי שהן נכתבות, אך בשעת-מעשה, עם כל ההתלהבות של המחנה והטיול חשבנו רק על דבר אחד: ליהנות, והיא, איך לומר, פגמה לנו את ההנאה. "כי מי קרא לה בכלל?" וכדומה, מחשבות שבמבט לאחור מצטערים עליהן. אך בשעת מעשה, ההתלהבות עשויה לעוות את העיניים. במהלך יום הטיול היינו עסוקות באיך לנער אותה מעלינו, איך להתחמק וכו' אבל בערב הסתבר שזו הייתה רק ההקדמה...

בוא נתפוס את ההזדמנות!

באותה שנייה חל המהפך בלב כולן. מאז ועד לסיום המחנה, היא לא צורפה רק לחדר שלנו - אלא לקבוצה שלנו. דאגנו במשך כל הזמן שתחוש רצויה, שווה בין שווים, ושתינה מאירועי המחנה בדיוק כמונו.

התוצאות הטובות לא איחרו לבוא: אני ביקשתי שזה יהי לישועת אחי שהיה זקוק לשידוך. כבר בדרך הביתה מהמחנה, שוחחתי עם אחי והוא עדכן אותי על הצעת שידוך חדשה שהגיעה אליו. בתוך שבועיים - התארס.

חברה אחרת ביקשה שאחותה תזכה בזרע של קיימא. כעבור שנה - ילדה!

שאר החברות לא עדכנו אותי מה ביקשו, כנראה בקשות אישיות.

רגע, הסיפור לא נגמר - הוא בקושי התחיל...

חלפה שנה מאז, ונודע לי דבר שגרם לי לטלטלה: אותה בת שצירפנו לחבורתנו עברה באותו זמן התמודדות קשה מאוד. היה לה בן משפחה חולה, ואמא שלה לא יכלה לנהל את הבית. וכך כל עול ניהול הבית נפל על כתפיה השחוחות - וזאת מלבד העומס הרגשי הקשה בו הייתה נתונה, והדאגה התמידית לשלום אחיה הקטנים ולשלום בן המשפחה החולה.

כאשר התחילו להתארגן לנסוע למחנה התלבטה מאוד אם להצטרף, מכיוון שלא היו לה חברות. לבסוף החליטה לקפוץ למים בניסיון "לשכוח קצת מהצרות". העובדה שקירבנו אותה בצורה כה עמוקה, הזריקה לה ים של כוחות עצומים להמשך ההתמודדות הקשה, עד שכל ימי חייה היא לא מסוגלת לשכוח את הכיף שהיה מנת-חלקה באותו מחנה.

אם תרצו, זה שווה יותר, והרבה יותר, מהבקשות שנענו. רק מנסה לחשוב, אם לא הייתה לנו הסייעתא-דשמיא לתפוס את עצמנו ברגע האחרון, במה היינו נכשלים! לעולם לא היינו סולחות לעצמנו!

(איש לרעהו, נשלח על ידי בעלת המעשה)

על דא ועל הא

התלמידים היו שבורים ורצוצים, והנה נכנס רבי אביגדור והחל נושא את דרשתו כהרגלו בנועם ובמתיקות, כאילו לא אירע דבר. לאחר מכן שאלוהו: "מהיכן שאב הרב תעצומות נפש כאלו?!"

לרקוד משמחה דווקא בתוך הגלות! - ביאור נפלא על האור המיוחד של חנוכה

לפעמים קשה לנו להוציא להלכה למעשה מדיבורים קדושים מעין אלו, כי נדמה לנו ש'אור' הוא דבר שמאיר בנשמה בלבד, ומה יש לנו לעשות עמו. אך נוכל לקרב מעט את הדברים אל השכל כדי להוציא מהם להלכה למעשה.

והפירוש הוא כך: כפי שאנו מצווים בפסח לבער את החמץ ולאכול מצה, כך אנו מצווים בחנוכה להודות ולהלל ולהתבונן בניסים שעשה עמנו הקב"ה, לדבר עליהם ולחזק את האמונה בלבנו, עד שיאיר לנו בתוך החושך. וזהו "אורו של משיח", שהגם שהעולם הולך ונחשך עלינו מיום ליום, אין אנו מתפעלים ממנו, אלא אנו ממשיכים להיות איתנים באמונתנו, כי אור הוא במושבותינו.

ואור זה מאיר דווקא בחנוכה, משום שחג החנוכה חלוק בענין זה משאר הימים טובים. כי בעוד פסח שבועות וסוכות נועדו להתבונן בהם בניסים של גאולה, הרי שחג החנוכה נועד להתבונן בו בניסים שבתוך הגלות.

"לרקוד משמחה בתוך הגלות"

דוגמא להתבוננות בניסים שבתוך הגלות: מי שנקלע לקושי

בספה"ק 'בני יששכר' (כסלו- טבת מאמר ב) העיר, מדוע לא נמצאת מצות חנוכה בדברי חז"ל אלא ב'גניזה' [=בהסתר וברמוז]. במשנה היא נמצאת רק בדרך אגב, במסכת ב"ק (סב, ב), "אמר ר' יהודה בנר חנוכה פטור", ובמסכת שבת דיברו בה מעט - "מאי חנוכה", אך לא נתייחדה על זה מסכתא כמו שנתייחדה לפורים מסכת מגילה. וכן בזוה"ק לא תמצא מדברים מעניני נר חנוכה, רק פעם אחת (ח"א רל"ח ע"ב) מוזכר שם נר חנוכה דרך העברה בעלמא, וכן בתיקו"ז (כ"ט ע"א).

באר ה'בני יששכר', שחג החנוכה הוא אור מיוחד שנשתמר לדורות האחרונים. ובזמן חז"ל היה צריך להעלימו מפני שעדיין לא הגיע הזמן לגלותו לרבים. ומבאר, שבאמת אור זה שמאיר בחנוכה יתגלה לעתיד לבוא, אך ככל שמתקרבים אל הגאולה העתידה, כך הוא מוסיף להתנוצץ יותר ויותר. "לבעבור זה, בדורות שהן סמוכין לגאולה התחילו חכמי הדור לדבר מעניני המצוה הזאת מה שלא שיערו הראשונים, והוא סוד כמוס...". וכתב שם עוד על-פי דרכו: "על כן קראו לימים האלה חנוכה, שהוא חינוך והרגל על לעתיד, גאולה העתידה, שאז יתגלה לנו האור הגנוז בשלימות".

אמור מעתה: חג החנוכה הוא הזמן להתבונן בחסדים שהקב"ה עושה עמנו בתוך חשכות הגלות, כל אחד והגלות שלו. וכשיתבונן בהם האדם, זה ילוח אותו במשך השנה כאשר יזדקק לכך.

ההודיה לה' - תרופה לכל צרה

הגה"צ רבי אביגדור מיללער זצ"ל, שהיה דמות ומופת למי שחי באופן תמידי מתוך הודיה להשי"ת, עמד פעם שעה קצרה לפני דרשה שהיה צריך לשאת בפני תלמידיו, כשלפתע באה הידיעה המרה כי נכדו החביב נהרג בתאונת דרכים ר"ל. התלמידים כולם היו שבורים ורצוצים לנוכח הידיעה המרה, והנה נכנס רבי אביגדור, נעמד ליד הסטנדר והחל נושא את דרשתו כהרגלו בנועם ובמתיקות. מאחר שלא ראו עליו שום שינוי, בטוחים היו התלמידים שאינו יודע עדיין על האסון שפקדו. אולם לאחר זמן נודע, שלא זו בלבד שידע על כך, אלא אפילו הספיק קודם הדרשה להכין הספד!

פנו אליו התלמידים ושאלוהו מאין שאב תעצומות נפש אלו. אמר להם: "דמו בנפשכם, אם אחד פקד אותו אסון, ואז הוא יורד אל תיבת הדואר ורואה שהגיעו אליו סכומים גדולים של כסף, וכי מפני שפקד אותו אסון לא ישמח על הכסף שהרוויח?! ועתה הגעו בעצמכם: הלא הקב"ה נותן לי אוויר לנשימה, ועוד אוויר ועוד אוויר, ועוד הרבה טובות הוא עושה עמדי, וכי יש בידי השכול לטשטש את הרגשת ההודיה שמציפה אל לבי בעקבות כל אלה?!"

הנה גילה לנו בעל שְׁאָר רוח זה, שלא הוצרך להלחם עם עצמו באותה שעה כדי שלא ליפול ברוחו, אלא הדבר בא לו באופן טבעי, כי כן עשה ה', שמי שיתבונן בכל עת בחסדיו ויחיה בהרגשת הודיה, לעולם לא יכריעו הצרות את רוחו. אם רק יתבונן האדם מעט, יגלה עד מהרה שיש לו דברים רבים מספור שהוא יכול להודות עליהם ולהתעורר בעבורם ברגשי שמחה עצומים. הנה, יוכל למשל להתבונן במה שמצא את זיווגו בעתו ובזמנו, וכי דבר מובן מאליה הוא?! הלא טובים ממנו הוצרכו להתייסר זמן רב עד שמצאו את זיווגם! וכן אם יראה שהשלוחה שרויה במעונו, הלא יצטרך לרקוד מרוב שמחה, שכן לא רבים הם הבתים שהשלוחה שרויה בהם.

ימי החנוכה - תזכורת לחסדי ה'

הנה בספה"ק 'ייטב פנים' הביא מה שמבואר בכל הספרים בענין סוד חנוכה, כי הס"מ בהאבקו עם יעקב נגע בכף ירכו ובוזה נפגמה מידת ההוד, על כן תיקנו את הימים האלה בהלל והודאה, לתקן מידה זו.

וכתב שם בביאור הענין, כי הנה הנוסח שאנו אומרים בתפילת שחרית דשבת "שכן חובת כל היצורים", הוא ראשי תיבות ש"כ"ה. והיינו, כי לכאורה איך אנו יוצאים ידי חובתנו במה שאנו מחוייבים להודות ולהלל את שמו יתברך? והרי הקב"ה עושה עמנו חסדים טובים בלי סוף! לכן אנו מצטדקים לאמור, שהגם שאנו מחוייבים

גדול, כגון בענין חינוך הבנים, ואינו רואה שהוא נחלץ ממנו או שהוא עתיד להחלץ ממנו, אך כשהוא מתבונן, הוא מגלה איך שהקב"ה עוטר אותו סביב סביב עם חסדים גדולים ועצומים, ובשל כך הוא מתחיל להודות להקב"ה על חסדיו, עד שאש האמונה ניצתת בלבו, ואינו מאשים יותר לא את עצמו ולא את האחרים - זוהי דוגמא להתבוננות בניסים שבתוך הגלות, וזהו אורו של משיח. כי אורו של משיח, הוא לרקוד משמחה בתוך חשכות הגלות, כך שאלמלא החושך לא יתכן אורו של משיח, ואלמלא הגלות לא יתכן אור החנוכה.

יהודי אחד שהשתתף באסיפה שנערכה להורים שבניהם התרחקו ר"ל מן הדרך המסורה, סיפר לי, שבאמצע האסיפה נעמד אחד מן המשתתפים ואמר: "מדוע אמרו רז"ל צרת רבים חצי נחמה? וכי הגיון יש בדבר שהידיעה שעוד אנשים סובלים כמוני, תרגיע את כאבי?!" הוא שאל והוא השיב: "הסיבה שאין האדם מוצא נחמה לנפשו, היא מפני שהוא לוחם בכל עת במחשבתו וחושב מחשבות אילו היה עושה אחרת, או אילו היה פלוני עושה אחרת, היה המצב נראה יותר טוב, וכיון שהוא עסוק כל-כך במחשבות כאלה, אינו מוצא מקום לחשוב על חסדי הקב"ה."

"לכן מאספים את כל אלה שסובלים מאותה צרה, ואז כל אחד ואחד רואה שמה שהוא סבור שאילו היה עושה אותו היה המצב נראה יותר טוב, הנה אחרים עשאוהו ואין המצב נראה אצלם יותר טוב, ואז ממילא כולם מפסיקים להלחם ומוצאים נחמה לנפשם. וכשנפשם נרגעת, אזי מאיר בהם אורו של משיח ויכולים הם לצאת בריקוד של שמחה בתוך החושך."

ראה ראיתי יהודי אחד ירא ושלם ומוכתר בכל מידה נכונה, שבנו התרחק ל"ע מן הדרך המסורה, ותמיד קיננה התמיהה בלבי - היתכן שיהודי יקר כזה יתנסה בנסיון כזה? ברם ראיתי, שאותו יהודי, למרות כאבו הרב, לא הפסיק להודות לה' על חסדיו המרובים, כי חרותה היתה ההכרה בלבו שהקב"ה ייעד לו שליחות זו בחייו ומה יש לו להתלונן על כך.

והנה כשעזר ה' והצליח להשיא את בנו, אשר היה עדיין כפי שהיה, שמח היה עד מאוד. וגם כשדיברתי עמו ביום המחר, לא יכול היה לבחור את תיבותיו היוצאות מפיו לרוב התרגשותו ואושרו, אשר הוא עצמו העיד עליהם שהם נובעים מקרבת האלוקים שהוא חש עכשיו כפי שלא חש מעודו. ראיתי בחוש ששמחתו גדולה משמחת האב ביום חתונת בנו העילוי מובחר הישיבות.

אז התיישבה לי תמיהתי הראשונה, הבנתי שלפעמים הקב"ה מביא קושי לאדם, הכל מפני שרוצה לגלות לו אורו של משיח. והרי זה דוגמא אחת המלמדת גם על שאר הדוגמאות, וכגון מי שנקלע שלא מרצונו לפרשיות בענייני רפואה, או לפרשיות בענייני כסף והן מאיימות עליו להוציאו משלוותו ולהביאו לידי כעס ומריבה - כל שישכיל האדם להתעלות מתוך החשכה ולהתחזק באמונה בה', יאיר בו האור שמאיר בתוך הגלות, והוא זה אור החנוכה, אורו של משיח.

גורם להם שיפסיקו להודות ולהלל לשמו יתברך. ונמצא, שכאשר האדם מודה ומהלל להקב"ה, הוא מתקן את מידת ההוד, כי הוא מסלק בזה את כוח השכחה שהגיע לעולם בהאבק המלאך עם יעקב ובפגמו במידת ההוד.

ולכן תיקנו חז"ל בימי חנוכה שיזכיר האדם לעצמו את נס פך השמן, למען ישים אל לבו להכיר תמיד את חסדי ה' ולהודות ולהלל את שמו יתברך, ובזה יתקן את מידת ההוד.

(גיליון 'הביני')

להודות ולהלל עוד ועוד, אך בגלל כוח השכחה שיש בנו, אין אנו יכולים לקיים את חובתנו.

והנה בספרים מבואר שכוח השכחה הגיע לעולם על-ידי נגיעת המלאך בכף ירך יעקב, וכדאיתא בזה"ק (וישלח): "וְאִמַּי אֶקְרֵי גֵיד הַנְּשָׂה? כְּלוּמַר, גֵּיד דְאִיהוּ מְנַשָּׂה לְבְנֵי נְשָׂא, מְפֻלְחָנָא דְמְאָרְיָהוֹן, וְתַמָּן הוּא יֵצֵר הַרְעָה רְבִיעַ [למה נקרא גיד הנשה? מפני שהוא משכיח בני אדם מעבודת בוראם, ושם רובץ היצר הרע], וזה

סגולות וישועות

נרות זכרון: הסגולה המיוחדת בנרות החנוכה לשיפור הזיכרון

שלנו נחלשת... כמה נרצה לנקות את עינינו מכל ראייה אסורה, כמה נבקש לטהר את מבטינו מכל הסתכלות שאינה ראויה. והנה, מגלה בעל ה'שפתי צדיק' ז"ע, כי ההתבוננות באש הנרות שורפת כל ראייה אסורה החקוקה בהיסטוריה של עינינו, מזככת את המבט שלנו, מטהרת את כח הראייה שלנו! בנרות החנוכה אסור להשתמש, אך בהשפעתם העצומה - 'לראותם בלבד' - כדאי מאוד! הבה נפנה זמן לשבת מול נרות החנוכה, להביט בהם, להתבונן בקדושתם, לראותם בלבד - וכמה שיותר! כך נזכה גם לשפר את הזכרון, וגם לטהר את עינינו וליבנו, לעובדו באמת!

(פניני פרשת השבוע, הובא בגיליון דרישה וחקירה)

אחת השאיפות הכמוסות והרצויות ביותר של כל אחד מאיתנו, היא לשפר את הזכרון. כמה פעמים אנחנו מנסים להיזכר היכן למדנו ענין כזה או אחר, כיצד נפסקה ההלכה במקום פלוני, או אפילו במספר טלפון שחייגנו לפני זמן קצר - אך כל קימוט במצח לא יועיל, כשהזכרון מהתל בנו.

בימי החנוכה, יש לנו הזדמנות לשפר את הזכרון! וכך חושף בעל ה'שפת אמת' ז"ע בפרשת מקץ: ההתבוננות באור הנרות, ההבטה לתוך השלהבות המרצדות בפתילות, ההסתכלות המעמיקה אל האש - מחדדות את העיניים ומשפרות את הזכרון שבעתיים. הן סגולה מצויינת לשיפור הזכרון!

ולא זו בלבד - הרי כולנו עשויים להיכשל לא פעם בראייה אסורה, והעיניים מתלכלכות, המבט מתכהה, הראייה הרוחנית

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

לא תמיד מותר לשאול "מה נשמע?"

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בחורים השנה, ולא היה שייך לדחוף לשם אפילו סיכה". "נו, נו", משיב ראובן. "תאמין לי, אם היו רוצים, היו מוצאים מקום גם בשביל הבן שלך. לדעתי זה ממש לא בסדר מצידם, לדחות בחור ששלושת האחים הגדולים שלו למדו בישיבה, ושהסבא שלו עזר בשעתו לפני 40 שנה להשיג את המגרש בשביל

"נו, מה קורה?", שואל ראובן את שמעון ידידו הטוב בפגישה אקראית בין מנחה למעריב בבית הכנסת השכונתי, "קיבלו לבסוף את הבן שלך לישיבה ההיא שרציתם?".

"לצערנו התברר לנו שנזכרנו מאוחר מדי", משיב שמעון. "כאשר פנינו אליהם, ההרשמה כבר נסגרה. נרשמו לשם המון

הבנין של הישיבה..."

לו היה ראובן לומד באותו יום את ה'חפץ חיים' היומי (כלל ד' מהלכות רכילות סעיפים א-ב-ג), היה נמנע מדיבורים אלו. וזו לשונו של החפץ חיים בסעיף א':

"איסור הרכילות הוא אפילו אם אין מגלה לו דבר חדש, שגם הוא ידע כי כן וכן דיבר פלוני אודותיו, או עשה ענין פלוני שהוא נוגע לו, רק שהוא בעצמו לא התבונן עדיין בזה על פלוני שעשה עוולה בזה, והרוכל הזה מעורר לו על זה [כגון, שיצא ראובן חייב בדין, ופגע בו שמעון ושאל מאתו: מה נעשה בדיןך? והשיב ראובן: נתחייבתי כך וכך, ואמר לו שמעון: לא יפה דנו אותך, וכהאי גוונא], אפיל הכי רכילות מקרי, כיון שעל ידי דיבורו נולד ענין חדש שגורם בזה להכניס שנאה בלבו על אותו פלוני".

יתירה מכך: במקרה שהיה ידוע לראובן קודם לכן כי היתה בעיה כלשהי בקבלת בנו של שמעון לישיבה, עליו להימנע מלכתחילה מלשאול אותו מה נעשה בסופו של דבר בענין זה,

וכפי שמציינים בביאורים ומוספים:

"ואם שמעון יודע שיש לראובן זה מכבר סכסוך עם בית הדין, ורוצה לשואלו 'מה נעשה בדיןך?' כתב החפץ חיים לעיל (ח"א כלל ט באמ"ח ס"ק ד) שאסור לו לשאול אותו כן, כי שמא יצא חייב מבית הדין, ואז מסתבר מאד שיצאו מפיו דברי גידופים על בית הדין, והרי זה בכלל אבק לשון הרע, שגורם לו לספר בגנות בית הדין, ומלבד זאת עובר גם על 'לפני עור' בכך שהכשיל את חברו לדבר לשון הרע בגנות בית הדין, שהרי אילולא היה שואל אותו, לא היה חברו מדבר בגנותם אל הקיר.

"והוסיף, שאף אם אינו יודע על סכסוך שקיים כבר בין ראובן לבית הדין, אם רוצה לצאת ידי שמים לא ישאל אותו כשיוצא 'מה נעשה בדיןך?', כי בעוונותינו הרבים, פעמים רבות כשיוצא חייב, יש לו שנאה על בית הדין, וממילא עלול מאד על ידי שאלה זו לגרום לו לדבר בגנותם, ואין להתיר באופן זה אלא אם הוא מוכרח לדעת מה פסקו לו, כי נוגע לו הדבר מאיזו סיבה שהיא".

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

כיצד ניגן דוד המלך בכינור של קדשים?

פסחים כו

קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה

שהוא ניגן בו, לא נלקח מאילו של יצחק אבינו. היה לו כינור נוסף, שתלה אותו מעל מיטתו, באה רוח צפונית וניגנה, ואם הוא רק שומע, אז "קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה"!

בס' מעשה איש (תולדות והנהגות החזו"א זצ"ל (ח"ג עמ' קצח), בשם רבי צבי כגן זצ"ל) שיום אחד לא שהה החזו"א איש בביתו ואחד ממקורביו נטל מתיבת הדואר של רבינו את עיתון "הקול" שהגיע לביתו, כשבא להחזיר את העיתון אמר האיש לחזו"א איש "לקחתי בגזילה..." השיבו החזו"א איש, "קול" מראה וריח אין בהן משום גזילה.

(קב ונקי)

הגמרא בברכות (ג): אומרת כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו ומקשה בשו"ת מחנה חיים איך יכל דוד המלך לנגן בכינור, שעשוי מעשרה נימים מאילו של יצחק, הרי הוא מועל בקדשים במה שנהנה מקול הכינור !?

אמנם הגמרא (פסחים כו.) אומרת - א"ר יהושע בן לוי משום בר קפרא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה ... אין בו מעילה כשאתה שומע, אבל לא כשאתה מנגן. אם מנגנים בו, ודאי שיש מעילה !

עונה הספר עין אליהו שלדוד המלך היו שני כינורות. הכינור

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **זוד בוק שליט"א**
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 2/10

הרב **חיים שמרלר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/11

הרב **אליה אורנשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב **אריה זילברשטיין שליט"א**
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב **מאיר שפרכר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב **אפרים סגל שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2/3-4

הר' **אברהם פוקס הי"ו**
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

הרב **מרדכי שלמה פריינד שליט"א**
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1 3 1

הרב **יצחק לובינשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2/6

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

האם מותר למכור מוצרי מכולת לגוי בחול המועד?

כמו רוב חנויות המכולת ורשתות השיווק בזמננו - מותר לפותחן כרגיל, ולמכור בהן את כלל המוצרים, לצורך החג. וכמו כן, מותר למכור בה מוצרים אף ללקוחות גויים; אולם, חנות הממוקמת באזור שתושביו גויים, או אף יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות - אסור לפותחה בחול המועד.

[שו"ע תקלט, י, ומשנ"ב לג; ביאורים ומוספים דרשו, 26, 27 ו-28]

מוצרי מזון שאינם מתקיימים לאורך זמן, ונרכשים לצורך שימוש מיידי, כגון חלב, לחם, וירקות - מותר למכרם כרגיל בחול המועד, כיון שניכר לכל כי מכירתם היא לצורך ימי החג. וכן מותר לסיטונאים המספקים מוצרים אלו, לספק אותם לחנויות הזקוקות להם בימי חול המועד, לצורך החג. וחנויות המוכרות גם מוצרים אחרים מלבד מוצרים אלה -

חנות משקאות - האם מותר לפותחה בחול המועד?

למכור מוצרים אלו כרגיל, ללא שינוי בפתיחת החנות, לכבוד יום טוב.

ומכירת ארבעת המינים בסוכות, או מצות בפסח, מותרת כרגיל, למרות שמוצרים אלו מתקיימים לאורך זמן; מפני שניכר בהם כי הם נמכרים לצורך החג.

[שו"ע תקלט, יא, ומשנ"ב לד, רלז; ביאורים ומוספים דרשו, 24 ו-25]

בהמשך לאמור: חנויות לממכר מוצרי מזון הנרכשים גם שלא לשימוש מיידי, כגון חנויות ייעודיות לממכר משקאות ותבלינים יבשים - מותר לפותחן בחול המועד, ולמכור בהן לצורך החג. אולם, מכיון שבמוצרים אלו לא ניכר כי הם נמכרים לצורך החג, צריך למכרם בצינעה; ובמקרה שהחנות ממוקמת במקום גלוי, יש לערוך שינוי בצורת פתיחתה (ראה להלן). ועם זאת, בערב שמיני עצרת, ובערב שביעי של פסח, מותר

חנות שדלתותיה סגורות תמיד בשל המזגן הפועל בה - האם מותר להפעילה בחול המועד?

בתוכו, אין סגירת הדלתות נחשבת כשינוי, ויש לבצע שינוי אחר, כגון הסרת השלט 'פתוח' מעל הדלת.

וחנות הפתוחה כרגיל, ללא שינוי - אין איסור לקנות בה, אלא אם כן יש בכך משום חיזוק ידי עוברי עבירה, או שההימנעות מהקנייה מהווה כעין תוכחה לבעל החנות על ביזוי המועד.

[שו"ע תקלט, יא; ביאורים ומוספים דרשו, 29]

כאמור, חנות לממכר מוצרים שלא ניכר במכירתם כי היא לצורך החג, אשר ממוקמת במקום גלוי, יש לערוך 'שינוי' בצורת פתיחתה. השינוי המוזכר בגמרא ובפוסקים, מתייחס לחנות שיש בפתחה שתי דלתות, כאשר השינוי הוא - פתיחת דלת אחת בלבד, כאשר האחרת נותרת סגורה.

שינוי זה מתייחס לחנות הפתוחה בדרך כלל, אולם, בחנויות המצויות בזמננו, שדלתותיהן סגורות תדיר בשל המזגן הפועל

* העיסוק במסחר מותר בחול המועד במקרה שקיים חשש להפסד מהקרן. ואף כשאין חשש להפסד מהקרן - מותר לעסוק במסחר בשני תנאים: א. בית המסחר יהיה סגור, ויפתח למחצה בעת כניסת הלקוח. ב. לפחות חלק מהרווח שיצטבר בחול המועד, ישמש לכיסוי חלק מהוצאות החג.
* מעביד המשלם לעובדיו משכורת חודשית, וכשאינם עובדים בחול המועד נמצא שהוא משלם לחינם על ימים אלו - לדעת אחרונים רבים, הפסד זה נחשב כ'דבר האבד', ומותר לו להעבידם בחול המועד, על פי הוראת חכם. ויש חולקים.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

רחיצה במים חמים - האם היא נחשבת בזמננו לדבר 'השווה לכל נפש'?

שאינו שווה לכל נפש.

ויש אומרים שכל רחיצה שהיא נחשבת כדבר השווה לכל נפש, (ואף נחשבת כאוכל נפש עצמו), אבל אסור מדרבנן לחמם מים לצורך רחיצת כל הגוף, או רובו, כיון שרחיצה זו אסורה ביום טוב במים אלו, כלדהלן.

[שו"ע תקיא, ב, משנ"ב י ר"ג, ושעה"צ ט רטו; ביאורים ומוספים דרשו, 4]

כפי שלמדנו, הבישול ביום טוב, לצורך יום טוב, מותר אף שלא לצורך 'אוכל נפש', ובלבד שהצורך הוא דבר 'השווה לכל נפש'.
וחימום מים לצורך רחיצת כל הגוף, או רובו - יש אומרים שנחשב כדבר שאינו שווה לכל נפש, כיון שבזמן חכמינו ז"ל היו רק מעטים שרחצו בחמין בתדירות גבוהה; ולדעתם, אסור מדאורייתא לחמם מים לצורך רחיצה כזו. ואף בזמננו, שרבים מאוד רוחצים בכל יום במים חמים, עדיין נחשבת הרחיצה כדבר

הלוח היומי

ב' בטבת | רס"ט: רבי יצחק ב"ר יהודה אברבנאל זצ"ל. בעל פירוש האברבנאל על התנ"ך, ראש אמנה, עטרת זקנים, מעייני הישועה, משמיע ישועה ועוד

יארצייט:

רס"ט: רבי יצחק ב"ר יהודה אברבנאל זצ"ל. בעל פירוש האברבנאל על התנ"ך, ראש אמנה, עטרת זקנים, מעייני הישועה, משמיע ישועה ועוד. (י"א אומרים שנפטר בכ"ט תשרי וי"א בי"א אב).

תקי"ג: רבי יעקב ב"ר ראובן אבן צור זצ"ל, היעב"ץ, אב"ד בפאס ובעל משפט וצדקה ביעקב, עט סופר ועוד.

תרמ"ט: רבי יעקב צבי ב"ר יהושע אשר רבינוביץ זצ"ל, בעל עטרה לראש צדיק, האדמו"ר מפוריסוב.

תש"מ: רבי יצחק אייזיק ב"ר משה לנגר זצ"ל, האדמו"ר מסטרעטין ובעל קרבן שמואל.

הפנקס של הגרמ"י ליפקוביץ

כאשר היה מרן הג"ר מיכל יהודה ליפקוביץ אברך צעיר, היה לו פנקס שנקרא "זכרון חסדי ה'" ובו רשם את חסדי ה' שנעשו לו, באחד הימים תוך כדי סידור הבית התגלה הפנקס וכשרבינו ראה שהפנקס התגלה, הוא קרע אותו והשליך את קרעיו - הרי כל מעשיו היו תמיד בצנעה...

(מאורם של ישראל אודות הגרמ"י ל' עמ' 60)

נשתדל לקבוע זמן מסוים ביום להתבונן בחסדי השי"ת עמנו, וכן על סיפוק כל צרכינו (אוכל, ביגוד, בריאות וכו'), ונודה לה' על כך.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il